

Di FAKTA**Berg som ingår i De sju topparna**

- ▶ Mount Everest (Neapel/Tibet)
- ▶ Mount McKinley (Alaska)
- ▶ Aconcagua (Argentina)
- ▶ Kilimanjaro (Tanzania)
- ▶ Mount Elbrus (Ryssland)
- ▶ Carstensz Pyramid (Papa Nya Guinea)
- ▶ Mount Vision (Antarktis)

PÅ TOPP. Johan Ernst Nilson tänker på miljön när han planerar nya äventyr.

Han gör pengar på klätteräventyr

Johan Ernst Nilson är andre svensk att lyckas bestiga de högsta bergen på alla sju kontinenter. Och den förste i världen som gör det på ett klimatneutralt sätt.

”Två år har Seven Summits-projektet tagit honom och nu ska han slå mynt av äventyret som guide och föreläsare.

”Nu åter jag upp mig. Man förlorar minst 10 kilo vid varje expedition. Vid Mount Everest-klättringen i maj förra året tappade jag 16 kilo”, berättar 37-åriga Johan Ernst Nilson, när DI träffar honom efter hemkomsten från den sista toppen, Mount Vinson i Antarktis.

Barpianist på nattklubb

Han startade sin äventyrskarriär 1993, efter att ha försörjt sig som barpianist på nattklubben Alexandra och i

as som äventyrare måste du ha en kreativ bredd. Du ska kunna blogga, fota, filma och skriva böcker. Jag skriver också krönikor för tio tidningar. Men fotot är det som ger mest ekonomiskt”, säger Johan Ernst Nilson.

Gummibåt med vingar

Han påstår att han är den förste som genomför Seven Summits på ett klimatneutralt sätt. Organisationen Respect Climate räknade ut vilka utsläpp projektet medförde och sedan har äventyraren kompenserat de utsläppsmängderna på olika sätt.

”Det är de små valen som är avgörande. Jag tar tåget om det är möjligt. Och en gång flög jag från Nybroviken till Gibraltar i en gummibåt med vingar och snöskotermotor. Mitt miljöintresse väcktes 1997 när jag arbetade

på Antarktis åt bland annat Aktuellt”, säger Johan Ernst Nilson.

Idén att genomföra Seven Summits kom efter att han vandrat 100 mil och bestigit Mount McKinley i Alaska.

”Vad det handlar om är ju att sätta upp tuffa mål, för att se om man kan nå dem. Det är det jag föreläser om. Då brukar ett trumfkort vara expeditionen till 8 000-metersberget Chish Panga tillsammans med äventyraren Göran Kropp och skridskoåkaren Tomas Gustafsson. Vi vände tolv meter från toppen på grund av dåligt väder.”

OLA HELLBLOM

ola.hellblom@di.se, 08-573 651 28

HÅLL KOLL**di.se**

■ Läs mer om klimatet på www.di.se/klimat

Di KRÖNIKA

JAN ÅMAN

jan@fargfabriken.se

08-573 650 00

Låt utanförskapet bli vår exportvara

Vi vill i det här landet gärna se oss som rättträdiga och demokratiska. Om vi får tro både oss själva och våra politiker är vi toleransen personifierad. Det har vi till och med omvärldens bevis på.

För hur gärna vi än vi vill vara berömda för mobiltelefonsystem, nya svenska modeunder och medicinteknologi så tycks vi till sist alltid landa i den gamla svenska modellen. Det är – till och med enligt statistiken – det starkaste varumärke vi har.

Fyll på med Abba, Björn Borg och Stockholmssyndromet – och den internationella bilden av Sverige anno 2008 är fullbordad.

Jag överdriver förstår. Men faktum är att vi lever mitt i en identitetskris. Det som de flesta av oss som bor här försöker göra upp med och förändra – är det som de andra identifierar oss med och respekterar oss för.

Det är med andra ord stor skillnad mellan att befinna sig inom och utanför landets gränser. Och även innanför gränserna har vi ett speciellt förhållande till dem som kommer utifrån.

I veckan var jag med i en paneldiskussion i Rinkeby i norra Stockholm. De flesta av oss i lokalen kom, som jag själv, från innerstaden.

Men i kaffepausen hann jag prata med några av dem som faktiskt bor där. Alltså med dem vilken framtid vi stod på scenen och diskuterade.

En av dem berättade för mig att han nyligen kommit tillbaka till Rinkeby efter ett och ett halvt år i England. Där, i Manchester, hade han automatiskt slungats in i samhället och i arbetslivet. Han hade helt enkelt känt sig som en bland alla andra, hårt men rättvist.

I England tänkte ingen ens tanken på att vara tolerant mot honom, helt enkelt eftersom varken hudfärg eller etniskt ursprung fanns på tapeten.

Men nu, tillbaka i mångfaldens förlovade land, såg han allt i ett annat ljus. För här i Sverige känner han sig inte delaktig. Här är han inte en del av den egentliga gemenskapen.

I Sverige är han omhändertagen. I Sverige är han en som man är tolerant och mångfaldig mot. I Sverige är han en vars utanförskap samhället försöker lösa – åt honom – i det ”problemområde” där han bor. Och därför känner han sig mycket riktigt... utanför.

Vi är toleranta, men på avstånd. Vilket visserligen innebär medkänsla – men från en samhörighet som det är svårt att ta sin in i.

Det är därför inte så konstigt att vi fortfarande förknippas med den gamla svenska modellen. Den skapades av snabb och reell förändring, men har sedan länge stagnerat i en statisk samhällssyn.

Därför kanske det vore dags att byta strategi. Och att låta utanförskapet – eller berättelsen om dem som står utanför – bli vår framtida exportvara. Att bestämma sig för att låta Rinkeby, samer, romer och alla andra som vi vill ta hand om – byta mental plats med oss själva gentemot omvärlden.

Det vore en ny modell som hette duga.

”I Sverige känner han sig inte delaktig. Här är han inte en del av den egentliga gemenskapen.”

Rätt bild

Mats Örbrink, Canal Plus, intervjuades i fredagens DI Weekend.

Däremot var det inte han som syns på bilden i reportaget. Så här ser Mats Örbrink ut.

AUKTION!
VÄRME-
PUMPAR
UTROP 1:-
ENKRONA.NU

Di DAGENS SUDOKU

	1			9	2			
4			5			3		
3			2	7	4			
5					6	4		
	4	8						7
		1	5	8				6
	7			9				1
		9	3				2	

Rutorna ska fyllas i så att varje rad, vågrätt och lodrätt, och varje 3x3-ruta, innehåller siffrorna 1–9 utan att någon siffra förekommer två gånger.

Lösning till 15/2

7	2	5	9	4	6	1	8	3
8	4	9	1	7	3	2	5	6
3	1	6	8	5	2	7	9	4
1	3	8	5	9	4	6	2	7
9	7	4	6	2	8	5	3	1
5	6	2	7	3	1	8	4	9
2	9	1	4	8	7	3	6	5
4	8	7	3	6	5	9	1	2
6	5	3	2	1	9	4	7	8

Jan Åman skriver krönikor i Dagens Industri varannan vecka. Han är chef för konsthallen Färgfabriken i Stockholmsförorten Liljeholmen. Själva beskriver han konsthallen som ett samtidslaboratorium.

